

Arrest

nr. 247 915 van 21 januari 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 4 augustus 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 juli 2020, tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod (bijlage 13*octies*)

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 8 december 2005 toe op het Belgische grondgebied en diende diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) erkende verzoeker op 20 juni 2006 als vluchteling.

1.3. Op 28 juli 2008 werd verzoeker in het bezit gesteld van een B-kaart (bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister voor onbepaalde duur) en op 29 juli 2013 van een C-kaart (identiteitskaart voor vreemdelingen).

1.4. Verzoeker werd op 28 juni 2017 veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 100 euro *“wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep”*.

1.5. De commissaris-generaal trof op 19 oktober 2017 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze intrekkingbeslissing ging gepaard met een zogeheten niet-terugleidingsclausule waarin werd bepaald dat verzoeker *“noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie”*. Na beroep bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de vluchtelingenstatus in zijn arrest van 11 maart 2020 (RvV 11 maart 2020, nr. 233 887).

1.6. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de minister) verzond op 30 maart 2020 een aangetekend schrijven naar verzoeker met het voornemen zijn verblijfsrecht te beëindigen waarbij hem conform artikel 62, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de mogelijkheid werd geboden om relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

1.7. Op 31 maart 2020 verzocht de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken de commissaris-generaal om een actualisatie van zijn advies van 19 oktober 2017.

1.8. De commissaris-generaal handhaafde op 24 april 2020 zijn advies dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie.

1.9. De minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna de minister) trof op 7 juli 2020 een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod (bijlage 13octies). Verzoeker werd hiervan op 9 juli 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN EN INREISVERBOD

Mijnheer

naam : I.(...)

voornaam : K.(...) A.(...)

geboortedatum : (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit ; Russische Federatie

Krachtens artikel 22, § 1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf en krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, wordt u bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook hét grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 0 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing, omwille van ernstige redenen van openbare orde en nationale veiligheid: Op 08/12/2005 diende u een verzoek om internationale bescherming in. Op 22/06/2006 werd u door het Commissariaatgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de vluchtelingenstatus toegekend, een beslissing waarvan u op 23/06/2006 in kennis werd gebracht. Op 06/08/2013 werd u in het bezit gesteld van een C-kaart, op heden geldig tot 31/10/2023.

Op 28/06/2017 werd u door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens uw deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde ‘Jaish al Muhajireen wal Ansar’.

Dientengevolge werd door de DVZ op 24/08/2017 met toepassing van artikel 49, § 2, tweede lid (en artikel 55/3/1, § 1), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een verzoek tot intrekking van uw vluchtelingenstatus aan het CGVS verstuurd. In het licht van de heroverweging van uw vluchtelingenstatus werd u door het CGVS op 30/09/2017 gehoord teneinde u de mogelijkheid te bieden alle argumenten aan te brengen die het behoud van uw vluchtelingenstatus kunnen rechtvaardigen.

Op 19/10/2017 heeft het CGVS uw vluchtelingenstatus ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, een beslissing waarvan u op 20/10/2017 in kennis werd gebracht. Het CGVS was van oordeel dat u een gevaar voor de samenleving vormt omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980. Het CGVS was van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Irak en dat een verwijderingsmaatregel dus niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

U diende tegen voormelde beslissing van het CGVS op 17/11/2017 een schorsend beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Op 11/03/2020 werd de intrekking van uw vluchtelingenstatus door de RVV bevestigd en bijgevolg is de intrekking van uw vluchtelingenstatus definitief geworden.

Gezien uw vluchtelingenstatus definitief werd ingetrokken op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980, staat vast dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen om uw verblijf te beëindigen en u een bevel om het grondgebied te verlaten te geven.

U werd op 30/03/2020 via een aangetekend schrijven, dat verstuurd werd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980).

Middels een tussenkomst van uw raadsman gaf u hieraan gevolg en bezorgde u de DVZ de ingevulde vragenlijst en volgende bijlagen: een attest "loopbaan" dd. 28/10/2019; een attest "loopbaanoriëntatie voor anderstaligen" dd. 07/03/2007; een attest van inburgering dd. 20/07/2007; een attest Nederlands voor anderstaligen dd. 04/06/2006; een deelcertificaat "Open Wiskunde verkort" dd. 02/04/2015; een diploma "basisveiligheid CVA" dd. 13/02/2015; getuigschriften "module ondernemerschapstraject" dd. 26/01/2013 en 01/02/2013; een getuigschrift "opleiding gelegenheidshavenarbeiders" dd. 2017; een getuigschrift "monteur CV, sanitair en ventilatie" dd. 2015; een inschrijvingsformulier "Nederlands tweede taal - richtgraad 3" voor het schooljaar 2019-2020; een inschrijvingsbewijs voor een intensieve cursus Nederlands bij Linguapolis dd. 03/02/2020 en een verklaring in verband met bijwoning van een cursus Nederlands in de periode 21/11/2007 - 05/02/2008.

Bij het nemen van deze beslissingen tot beëindiging van uw verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten, zal met al deze elementen rekening gehouden worden, evenals alle andere actueel in uw dossier aanwezige elementen. In toepassing van artikel 23, § 2, van de wet van 15 december 1980 wordt bij het nemen van deze beslissingen rekening gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die u heeft begaan, of met het gevaar dat van u uitgaat, en met de duur van uw verblijf in het Rijk. Er wordt ook rekening gehouden met het bestaan van banden met uw land van verblijf of met het ontbreken van banden met uw land van oorsprong, uw leeftijd en met de gevolgen voor u en uw familieleden.

We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 08/12/2005 verklaarde het Rijk op diezelfde dag te zijn binnengekomen, met andere woorden ongeveer 14,5 jaar geleden. U was op dat ogenblik een volwassen man die de volle leeftijd van 23 jaar had bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 14,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken.

Middels de tussenkomst van uw raadsman legde u voornamelijk de nadruk op het feit dat u sinds aankomst in België in sterke mate geïntegreerd bent in de Belgische samenleving en er voortdurend aan het werk was. Gesteld wordt dat u een enorme meerwaarde betekent voor de Belgische samenleving en daarbij wordt verwezen naar uw verschillende tewerkstellingen, opleidingen en taalcursussen en het feit dat u sinds 01/08/2019 als zelfstandige een eigen bedrijf zou hebben. U legde diverse formele stukken voor in een poging deze verklaringen te staven, zoals attesten en getuigschriften van gevolgde opleidingen, bewijzen van door u gevolgde taalcursussen en een attest van inburgering.

Vooreerst merken we op, wat uw vermeende professioneel verleden betreft, dat u verklaarde voortdurend te hebben gewerkt, doch van die vermeende tewerkstellingen in het verleden geen enkel bewijs te hebben aangeleverd. U legde voornamelijk bewijzen voor van gevolgde opleidingen, doch geen enkel document waaruit een effectieve tewerkstelling in het verleden blijkt, laat staan een "voortdurende tewerkstelling". Deze vaststelling impliceert niet dat met zekerheid gesteld wordt dat u géén (voortdurende) tewerkstelling heeft genoten in België, doch enkel dat u zich beperkt tot louter blote verklaringen zonder ook maar enig begin van bewijs aan te brengen. Indien u alsnog over dergelijke bewijzen beschikt, liet u na deze over te maken.

Naast deze vermeende voortdurende tewerkstelling in het verleden, verklaarde u middels de tussenkomst van uw raadsman dat u sinds 01/08/2019 een eigen bedrijf heeft, en legde ter staving hiervan een "attest loopbaan" voor van Sociaal Verzekeringsfonds Xerius dd. 28/10/2019. Vooreerst wijzen we er op dat dit document duidelijk het volgende stelt: "Dit attest is een loopbaanattest en dus enkel een bewijs van aansluiting en eventuele stopzetting van de aansluiting als zelfstandige bij een sociaal verzekeringsfonds. Dit document is geen bewijs van uitoefening van een zelfstandige beroepsactiviteit. We wijzen er dus op dat uit dit loopbaanattest enkel blijkt dat u ingeschreven is (of was) als zelfstandige bij een sociaal verzekeringsfonds en dit niet noodzakelijkerwijs aantoont dat u ook een zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent. Opnieuw wijzen we er op dat deze vaststelling niet impliceert dat met zekerheid gesteld wordt dat u géén zelfstandige beroepsactiviteit uitoefent, of uitoefende, doch enkel dat u zich beperkt tot een loopbaanattest dat enkel aantoont dat u ingeschreven was bij een Sociaal Verzekeringsfonds. Daarnaast merken we ook op dat het loopbaanattest dat u voorlegde een begin- en einddatum van de zelfstandige activiteit bepaalt, namelijk 01/08/2019 - 28/10/2019 (tevens de datum waarop dit attest werd aangemaakt). Bij "omschrijving van de einddatum" staat "stopzetting" vermeld, wat lijkt te impliceren dat u uw inschrijving of uw zelfstandige activiteit op die datum stopzette.

Uit het geheel van de door u aangehaalde elementen blijkt niet met zekerheid te kunnen worden vastgesteld of u effectief een voortdurende tewerkstelling genoot en u op heden effectief als zelfstandige actief bent.

Los van deze vaststellingen, merken we op dat tewerkstelling, opleiding en taal slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Zelfs indien u bepaalde inspanningen leverde, doet dit geen afbreuk aan het feit dat u op 28/06/2017 door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep. De rechtbank van eerste aanleg te Brugge had in haar vonnis dd. 23/12/2016 reeds geoordeeld dat u had deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde 'Jaish al Muharjireen wal Ansar', wetende dat uw deelname bijdroeg aan het helpen plegen van misdaden of wanbedrijven door die terroristische groep, dit door een derde te helpen in zijn transport naar Syrië om er te gaan strijden voor die terroristische groep. U handelde via een gestructureerde groep die sinds enige tijd bestond en overleg pleegde om terroristische misdrijven te plegen. In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 23/12/2016 wordt gesteld dat uw steun de overdracht van Syriëstrijders naar het conflictgebied vergemakkelijkte, waardoor het bijdraagt aan de menselijke ellende die er wordt aangericht en die ook in België zijn gevolgen heeft gehad. In het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 28/06/2017 werden de door u gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd. U verklaarde tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 30/09/2017 dat u niet wist dat de personen die u hulp verleende betrokken waren bij een terroristische organisatie. Het Hof van Beroep te Gent was in haar arrest dd. 28/06/2017 evenwel zeer duidelijk, daar ze het "totaal onmogelijk" achtte dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het specifieke doel van hun reis naar Syrië.

Uit het strafdossier bleek immers dat u nauw contact onderhield met verschillende medebeklaagden en dat u reeds politieel gekend stond voor uw extremistische geloofsovertuiging. Bovendien werden er gesprekken geregistreerd waaruit uw radicaal-extremistisch gedachtegoed blijkt. Het feit dat u ondanks deze definitieve veroordeling in beroep herhaaldelijk bleef stellen dat u geen enkele weet had van het feit dat u een bijdrage leverde aan een terroristische organisatie, toont aan dat u een totaal gebrek aan schuldinzicht en berouw toont.

Op 07/06/2017 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op dewelke aanhaalt dat u gekend bent bij hen en bij de politiediensten als moslimextremist. U stond in contact met personen van Noord-Kaukasisch origine dewelke voorwerp uitmaakten van vervolging in federale dossiers inzake betrokkenheid bij terroristische activiteiten. Meerdere van deze personen verbleven in Syrië. Op 05/05/2020 deelde de VSSE ons mee dat zij diezelfde informatie op 18/06/2019 meedeelden aan het parket in het kader van de behandeling van uw nationaliteitsverklaring. Hieraan voegden zij toe dat u gekend bent als voormalig terrorisme veroordeelde en dat zij sedertdien niet beschikken over verdere informatie.

Tot slot blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 05/02/2015, waarbij het beroep werd behandeld dat was ingesteld door het Openbaar Ministerie tegen de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 18/02/2014 waarbij uw verzoek tot nationaliteitskeuze gegrond was verklaard, dat op 10/02/2012 werd vastgesteld dat u in het bezit was van meerdere verboden wapens.

Uit het geheel van bovenstaande elementen blijkt een gevaarlijke en criminele ingesteldheid. Bovendien werd u veroordeeld voor zeer specifieke feiten, namelijk uw bijdrage aan activiteiten van een terroristische groepering. Een essentieel kenmerk van een terroristische groepering is dat zij een gevaar voor de samenleving inhouden. De wetgever beschouwt deze vormen van bijdrage aan de misdaden en

wanbedrijven gepleegd door de terroristische groep als zeer ernstige feiten, zelfs indien deze bijdragen geen rechtstreeks verband houden met het plegen van het misdrijf (vonnis dd. 23/12/2016). Het feit dat u de activiteiten van een terroristische organisatie mede mogelijk heeft gemaakt, impliceert dat u zelf een gevaar voor de samenleving en nationale veiligheid inhoudt. Uit uw veroordeling, maar ook uit uw eerdere persoonlijk gedrag, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Wat gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat in de tussenkomst van uw raadsman op geen enkel ogenblik verwezen wordt naar het beslaan van een gezins- of familieleven in België, evenmin wordt dit aangehaald als eventuele rechtvaardiging van een behoud van uw verblijfsrecht. In de tussenkomst wordt exclusief verwezen naar uw vermeende inspanningen zich in de Belgische samenleving te integreren, met nadruk op tewerkstelling en opleiding. Uit uw administratief dossier blijkt dat u gehuwd was met M.(...) Z.(...) V.(...), doch dat u uit de echt gescheiden bent bij uitspraak door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge dd. 13/12/2010. Op heden staat u in het rijksregister geregistreerd als "alleenstaande". Aangezien in de tussenkomst van uw raadsman op geen enkel ogenblik verwezen wordt naar een mogelijk gezins- of familieleven in België, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u op heden een alleenstaande man bent die geen duurzame relatie in België onderhoudt. Daarnaast blijkt uit uw administratief dossier dat u 3 minderjarige kinderen heeft, die op heden allen over de Belgisch nationaliteit beschikken en geboren zijn in 2009, 2012 en 2014. Zij verblijven echter allen bij de moeder in Oostende, uw ex-echtgenote, terwijl u reeds verschillende jaren op een ander adres te Antwerpen, verblijft. Bijgevolg is er reeds verschillende jaren geen sprake van een effectieve gezinscel. Daarnaast herhalen we dat u middels de tussenkomst van uw raadsman op geen enkel ogenblik verwijst naar de aanwezigheid in België van uw minderjarige kinderen, doch een behoud van uw verblijfsrecht in België exclusief rechtvaardigt op basis van vermeende integratie, tewerkstelling en opleiding.

Deze beslissing kan mogelijks een impact hebben op uw minderjarige kinderen, doch we wijzen er op dat de feiten waarvoor u definitief veroordeeld werd, en die aanleiding gaven tot de intrekking van uw vluchtelingenstatus, door u gepleegd werden in de periode 2013-2015, met andere woorden op het ogenblik dat uw kinderen reeds geboren waren. De aanwezigheid in België van uw kinderen heeft u er klaarblijkelijk niet van weerhouden om strafbare feiten van openbare orde te plegen en een bijdrage te leveren aan een terroristische organisatie. U pleegde feiten waarvan u redelijkerwijs kon verwachten dat deze een impact konden hebben op uw verblijfsrechtelijke situatie, uw gezinsleven en gezinsleden. Indien deze beslissing een zekere negatieve impact zou hebben op uw gezinsleven of gezinsleden, merken we op dat deze volledig toe te wijzen zijn aan uw eigen persoonlijk gedrag waarvoor u volledige verantwoordelijkheid draagt. We wijzen er bovendien op dat deze beslissing uiteraard enkel betrekking heeft op u en niet op uw minderjarige kinderen, die allen over de Belgische nationaliteit beschikken.

Daarnaast merken we op dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren. Gezien uw strafrechtelijk verleden worden uw familiale belangen ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde.

Bovendien merken we op dat contacten met gezins- en familieleden onderhouden kunnen worden middels moderne communicatietechnologie. Tot slot wijzen we er op dat uw minderjarige kinderen over de Belgische nationaliteit beschikken en begeleid door een volwassen persoon - bijvoorbeeld hun moeder - redelijkerwijs bezoeken kunnen brengen aan u in elke Staat waartoe u allen toegelaten bent.

Betreffende uw medische situatie merken we op dat nergens uit het administratief dossier, noch uit de tussenkomst van uw raadsman, blijkt dat u medische problemen ervaart die u verhinderen te reizen.

Wat de beoordeling van het risico op schending van artikel 3 EVRM betreft, merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus dd. 19/10/2017 van oordeel was dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar de Russische Federatie. De DVZ richtte op 31/03/2020 een vraag tot actualisatie van dit advies aan het CGVS, dat op 24/04/2020 oordeelde dat voormeld advies gehandhaafd blijft. Dienaangaande merken we op dat het bevel om het grondgebied te verlaten u enkel de verplichting oplegt om het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. Onderhavige verwijderingsbeslissing verplicht u op geen enkele wijze terug te keren naar de Russische Federatie. Het staat u vrij het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten en zich elders op vrijwillige basis te vestigen. U bent een bijna 38 jarige volwassen en zelfstandige man, die blijkens zijn eigen verklaringen diverse opleidingen en tewerkstellingen genoot. Hoewel dit gepaard kan gaan met enige obstakels, kan er van u redelijkerwijs worden verwacht zich elders te vestigen.

Derhalve kan enkel geconcludeerd worden dat, na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.

Omwille hogervermelde redenen wordt er krachtens artikel 22, § 1,3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen een einde gemaakt aan uw verblijf en om diezelfde redenen wordt u krachtens artikel 7, eerste lid, 3°, bevolen het grondgebied van België te verlaten, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, binnen 0 dagen vanaf de kennisgeving van de beslissing.

In toepassing van artikel 74/14, § 3, 3°, wordt u geen termijn toegestaan om het grondgebied vrijwillig te verlaten. U kan immers beschouwd worden als een gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid, daar uw vluchtelingenstatus definitief ingetrokken werd nadat u op 28/06/2017 door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdrijf door de terroristische groep. De rechtbank van eerste aanleg te Brugge had in haar vonnis dd. 23/12/2016 reeds geoordeeld dat u had deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde 'Jaish al Muhajireen wal Ansar', wetende dat uw deelname bijdroeg aan het helpen plegen van misdaden of wanbedrijven door die terroristische groep, dit door een derde te helpen in zijn transport naar Syrië om er te gaan strijden voor die terroristische groep. U handelde via een gestructureerde groep die sinds enige tijd bestond en overleg pleegde om terroristische misdrijven te plegen. In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 23/12/2016 wordt gesteld dat uw steun de overdracht van Syriëstrijders naar het conflictgebied vergemakkelijkte, waardoor het bijdraagt aan de menselijke ellende die er wordt aangericht en die ook in België zijn gevolgen heeft gehad. In het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 28/06/2017 werden de door u gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Op 07/06/2017 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op dewelke aanhaalt dat u gekend bent bij hen en bij de politiediensten als moslimextremist. U stond in contact met personen van Noord-Kaukasisch origine dewelke voorwerp uitmaakten van vervolging in federale dossiers inzake betrokkenheid bij terroristische activiteiten. Meerdere van deze personen verbleven in Syrië. Op 05/05/2020 deelde de VSSE ons mee dat zij diezelfde informatie op 18/06/2019 meedeelden aan het parket in het kader van de behandeling van uw nationaliteitsverklaring. Hieraan voegden zij toe dat u gekend bent als voormalig terrorisme veroordeelde en dat zij sedertdien niet beschikken over verdere informatie.

Tot slot blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 05/02/2015, waarbij het beroep werd behandeld dat was ingesteld door het Openbaar Ministerie tegen de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 18/02/2014 waarbij uw verzoek tot nationaliteitskeuze gegrond was verklaard, dat op 10/02/2012 werd vastgesteld dat u in het bezit was van meerdere verboden wapens.

Krachtens artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980, wordt het u verboden het grondgebied van België te betreden, alsook het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis volledig toepassen, tenzij u beschikt over de documenten die zijn vereist om die Staten binnen te komen, en dit voor een duur van 10 jaar. Aan het hierboven vermelde bevel om het grondgebied te verlaten wordt een inreisverbod gekoppeld voor het grondgebied van het Rijk. Vermits u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid wordt er voor geopteerd dat de duur van dit inreisverbod 10 jaar bedraagt.

Uw vluchtelingenstatus werd immers definitief ingetrokken nadat u op 28/06/2017 door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdrijf door de terroristische groep. De rechtbank van eerste aanleg te Brugge had in haar vonnis dd. 23/12/2016 reeds geoordeeld dat u had deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde 'Jaish al Muhajireen wal Ansar', wetende dat uw deelname bijdroeg aan het helpen plegen van misdaden of wanbedrijven door die terroristische groep, dit door een derde te helpen in zijn transport naar Syrië om er te gaan strijden voor die terroristische groep. U handelde via een gestructureerde groep die sinds enige tijd bestond en overleg pleegde om terroristische misdrijven te plegen. In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 23/12/2016 wordt gesteld dat uw steun de overdracht van Syriëstrijders naar het conflictgebied vergemakkelijkte, waardoor het bijdraagt aan de menselijke ellende die er wordt aangericht en die ook in België zijn gevolgen heeft gehad. In het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 28/06/2017 werden de door u gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd. Op 07/06/2017 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op dewelke aanhaalt dat u gekend bent bij hen en bij de politiediensten als moslimextremist. U stond in contact met personen van Noord-Kaukasisch origine dewelke voorwerp uitmaakten van vervolging in federale dossiers inzake betrokkenheid bij terroristische activiteiten. Meerdere van deze personen verbleven in Syrië. Op

05/05/2020 deelde de VSSE ons mee dat zij diezelfde informatie op 18/06/2019 meedeelden aan het parket in het kader van de behandeling van uw nationaliteitsverklaring. Hieraan voegden zij toe dat u gekend bent als voormalig terrorisme veroordeelde en dat zij sedertdien niet beschikken over verdere informatie.

Tot slot blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 05/02/2015, waarbij het beroep werd behandeld dat was ingesteld door het Openbaar Ministerie tegen de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 18/02/2014 waarbij uw verzoek tot nationaliteitskeuze gegrond was verklaard, dat op 10/02/2012 werd vastgesteld dat u in het bezit was van meerdere verboden wapens.

Uit hetgeen hieraan voorafgaat blijkt dat een inreisverbod van 10 jaar gerechtvaardigd is. Uw gezinssituatie zoals hierboven weergegeven weegt niet op tegen de ernstige bedreiging die u vormt voor de nationale veiligheid. We herhalen dat nergens in de tussenkomst van uw raadsman melding wordt gemaakt van uw gezinsleven als argument voor behoud van uw verblijfsrecht, doch exclusief verwezen wordt naar uw vermeende integratie. Bovendien vormt u reeds enkele jaren geen gezinscel meer met uw kinderen, daar u op een ander adres verblijft. Tot slot herhalen we dat u zelf verantwoordelijk bent voor uw daden en de aanwezigheid in België van uw minderjarige kinderen u er niet van weerhouden heeft strafbare feiten van openbare orde te plegen en een bijdrage te leveren aan een terroristische organisatie, terwijl u redelijkerwijs kon verwachten dat dit een impact kon hebben op uw verblijfsrechtelijke situatie, alsook op uw gezinsleven en -leden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 22, §1, 3° en 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, van het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt in zijn eerste middel het volgende:

"Samenvatting middel:

Verzoeker vormt geen bedreiging meer voor de openbare orde of nationale veiligheid, waardoor zijn verblijf niet beëindigd kan worden.

Bovendien oordeelt het CGVS dat een directe of indirecte terugleiding van verzoeker naar Rusland in strijd is met artikel 3 EVRM. Verweerder legt een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 10 jaar op, waardoor verzoeker zichzelf de komende 10 jaar niet in veiligheid kan brengen.

Bijgevolg is de bestreden beslissing onwettig.

3.1.1. Juridisch kader

1.

De bestreden beslissing betreft een beëindiging van het verblijf, een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van 10 jaar (bijlage 13octies).

De bestreden beslissing is genomen overeenkomstig artikel 22, §1, 3° VW, dat bepaalt dat de minister een einde kan maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Het maakt ook toepassing van artikelen 7, 1ste lid, 3° en 74/14, §3, 3° VW. Artikel 7 VW stelt dat, onverminderd de gebonden bevoegdheid van verweerder om een verwijderingsmaatregel te nemen, hogere rechtsnormen te allen tijde gelden. Bovendien is artikel 74/13 VW erop gericht te waarborgen dat verweerder bij het nemen van een verwijderingsmaatregel naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

"Waar verweerder voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt verweerder evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoekers kind en

haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.” (RvV, 17 december 2014, nr. 135 296)

Tot slot wordt toepassing gemaakt van artikel 74/11, §1 VW dat stelt dat verweerder bij het nemen van een inreisverbod rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Het is aldus de taak van verweerder om het dossier van verzoeker met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken.

Bijgevolg dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijk normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat ment rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011 – 2012, nr. 53K1825/001, 23).

2.

De bestreden beslissing schendt de voormelde artikelen omdat het geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Verzoeker vormt geen gevaar meer voor de openbare orde of nationale veiligheid en het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM is onzorgvuldig gebeurd (zie infa 3.1.2) en er is onvoldoende rekening gehouden met zijn gezins- en familielevens overeenkomstig artikel 8 EVRM (zie tweede middel).

De bestreden beslissing verhindert verzoeker om zich de komende 10 jaar in veiligheid te brengen.

3.1.2. Individuele omstandigheden en de toepasselijke hogere rechtsnorm: artikel 3 EVRM

3.1.2.1. Geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid

1.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van een onderdaan van een derde land om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid (artikel 22, §1, 3° VW)

Verweerder heeft de bestreden beslissing genomen volgend op de bevestiging van de intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoeker (arrest RVV nr. 233 887 van 11 maart 2020).

Verzoeker werd immers op 28 juni 2017 door het hof van beroep te Gent definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens zijn deelname aan enige activiteit van een terroristische groepering.

Verzoeker heeft zijn straf uitgezeten van 7 augustus 2017 tot en met 31 oktober 2018 in het penitentiair complex te Brugge.

2.

Verweerder meent dat verzoeker blij geeft van een gevaarlijke en criminele ingesteldheid, waaruit zijn gevaar voor de samenleving en nationale veiligheid blijkt.

Verweerder baseert zich op volgende informatie:

- De nota van 7 juni 2017 van de Veiligheid van de Staat (VSSE) waarin wordt aangehaald dat verzoeker gekend is bij de politiediensten als moslimextremist;

- Een arrest van het hof van beroep te Gent van 5 februari 2015 waarbij de nationaliteitsaanvraag van verzoeker ongegrond werd verklaard omwille van het bezit van meerdere verboden wapens;

De informatie waarop verweerder zich baseert, is gedateerd. Ze stelt zelf in de bestreden beslissing dat de VSSE sinds de bovenvermelde nota over geen nieuwe informatie omtrent verzoeker beschikt.

“Op 07/06/2017 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op dewelke aanhaalt dat u gekend bent bij hen en bij de politiediensten als moslimextremist. U stond in contact met personen van Noord-Kaukasisch origine dewelke voorwerp uitmaakten van vervolging in federale dossiers inzake betrokkenheid bij terroristische activiteiten. Meerdere van deze personen verbleven in Syrië. Op 05/05/2020 deelde de VSSE ons mee dat zij diezelfde informatie op 18/06/2019 meedeelden aan het parket in het kader van de behandeling van uw nationaliteitsverklaring. Hieraan voegden zij toe dat u gekend bent als voormalig terrorisme veroordeelde en dat zij sedertdien niet beschikken over verdere informatie.” (stuk 1, p. 4, verzoeker zet vet)

Dit betekent dat er sinds 7 juni 2017, dus sinds 3 jaar, geen enkele nieuwe bezwarende informatie bestaat over verzoeker.

Hij is niet gekend voor enige strafrechtelijke veroordeling en/of criminele feiten. Er zijn geen aanwijzingen van “onaangepast” of “niet te tolereren” gedrag sinds die datum.

Dit getuigt van een schuldinzicht en -besef van verzoeker. Sinds zijn veroordeling heeft hij het extremistische gedachtegoed afgezworen en afstand genomen van zijn oude contacten. Verzoeker bouwt aan een nieuwe toekomst.

Zo heeft hij zich bijvoorbeeld opnieuw ingeschreven voor Nederlandse taallessen waardoor hij het taalniveau B1 heeft bereikt (stuk 3).

Het kan onmogelijk de bedoeling zijn dat de toekomst van verzoeker wordt gehypothekeerd door een fout uit het verleden, waarvan hij zich bovendien bewust van is.

Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing vormt verzoeker bijgevolg geen gevaar meer voor de openbare orde of nationale veiligheid.

3.1.2.2. Schending van artikel 3 EVRM

1.

Verzoeker mag volgens het CGVS noch direct noch indirect teruggedleid worden naar de Russische Federatie. Het CGVS heeft dit advies op 24/04/2020 bevestigd aan verweerder (stuk 1, p.5).

Verweerder bepaalt dat verzoeker niet naar de Russische Federatie terug moet, maar dat het hem vrij staat om zich eender waar te vestigen.

“Wat de beoordeling van het risico op schending van artikel 3 EVRM betreft, merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus dd. 19/10/2017 van oordeel was dat u noch direct of indirect mag worden teruggedleid naar de Russische Federatie. De DVZ richtte op 31/03/2020 een vraag tot actualisatie van dit advies aan het CGVS, dat op 24/04/2020 oordeelde dat voormeld advies gehandhaafd blijft. Dienaangaande merken we op dat het bevel om het grondgebied te verlaten u enkel de verplichting oplegt om het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten. Onderhavige verwijderingsbeslissing verplicht u op geen enkel wijze terug te keren naar de Russische Federatie. Het staat u vrij het Belgisch grondgebied en dat van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten en zich elders op vrijwillige basis te vestigen. U bent een bijna 38 jarige volwassen en zelfstandige man, die blijkens zijn eigen verklaringen diverse opleidingen en tewerkstellingen genoot. Hoewel dit gepaard kan gaan met enige obstakels, kan er van u redelijkerwijs worden verwacht zich elders te vestigen.” (stuk 1, p.5, verzoeker zet vet)

Deze beoordeling betreft geen daadwerkelijke toetsing aan artikel 3 EVRM. Artikel 3 EVRM beschermt verzoeker tegen blootstelling aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft een absoluut recht: hieruit volgt dat elke staat verplicht is om eventuele aanwijzingen van een reëel risico conform art. 3 EVRM effectief te onderzoeken. Hierbij dient de staat alle aspecten effectief te onderzoeken.

Verweerder dient een specifiek land van verwijdering bepalen zodat een grondig en concreet onderzoek naar artikel 3 EVRM kan worden gevoerd.

Nu bepaalt verweerder simpelweg dat verzoeker zich eender waar op de wereld moet vestigen, zolang het niet in het Schengenacquis is of de Russische Federatie. Feitelijk wordt verzoeker indirect teruggedleid naar de Russische Federatie gezien hij als Russische onderdaan niet zomaar in een ander land kan vestigen.

2.

Wanneer een land een verwijderingsmaatregel neemt, heeft het volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een verregaande onderzoekplicht overeenkomstig artikel 3 EVRM.

Dit geldt des te meer wanneer het een verwijdering betreft naar een land, waarvan uit rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen.

“The Court observes that the existence of domestic laws and accession to international treaties guaranteeing respect for fundamental rights in principle are not in themselves sufficient to ensure adequate protection against the risk of ill-treatment where, as in the present case, reliable sources have reported practices resorted to or tolerated by the authorities which are manifestly contrary to the principles of the Convention.” (EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, §147, verzoeker zet vet)

Verweerder neemt het advies van het CGVS over dat verzoeker niet direct of indirect mag terug geleid worden naar de Russische Federatie wegens een mogelijke schending van artikel 3 EVRM (stuk 1, p.5).

Verweerder erkent dus het gevaar in hoofde van verzoeker.

Echter dient verweerder dan een ander concreet land van verwijdering op te geven. Uit de bestreden beslissing kan op geen enkele manier afgeleid worden dat ten aanzien van verzoeker zelfs maar de minste toetsing van zijn uitwijzing aan artikel 3 EVRM werd uitgevoerd.

3.

Bijgevolg heeft verweerder een onzorgvuldige beslissing genomen en zijn motiveringsplicht geschonden. De motiveringsverplichting die op verweerder rust overeenkomstig artikel 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710).

Uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet volgt ook dat een inreisverbod "kan" opgelegd worden indien een vroegere verwijdering niet uitgevoerd werd. Dit inreisverbod kan maximum 3 jaar bedragen. Uit deze wetsbepaling vloeit voor dat het inreisverbod dus kan gaan van 1 dag tot 3 jaar, daarenboven dient rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier (RvV 19 augustus 2013, in de zaak RvV 134 114).

Bovendien stelt artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dat verweerder zich, omwille van humanitaire redenen, zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod. Hetgeen in casu wel zeer zeker het geval is:

"De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen."

In casu heeft verweerder ervoor geopteerd aan verzoeker een inreisverbod op te leggen van 10 jaar. Dit vormt een disproportionele inmenging op zijn gezins- en privéleven overeenkomstig artikel 8 EVRM. De kinderen van verzoeker hebben de Belgische nationaliteit en wonen in België. Verzoeker wordt verboden om zijn kinderen voor de komende 10 jaar te zien.

Het is duidelijk dat verweerder de bestreden beslissing niet heeft gemotiveerd op basis van haar verzoekenbaarheid met hogere rechtsnormen. De formele motiveringsplicht is bijgevolg geschonden.

De werkmethode die verweerder in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht. Bijgevolg is ook de formele motiveringsplicht manifest geschonden. Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

In een tweede middel voert verzoeker wederom de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 7, eerste lid, 3°, 22, §1, 3° en 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, van het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel en van de materiële motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

"Samenvatting middel:

De bestreden beslissing werd genomen zonder dat er op dat moment een nauwkeurig onderzoek werd gevoerd naar de rechten van verzoeker in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker is vader van 3 Belgische kinderen, die al 14,5 jaar in België woont. De bestreden beslissing vormt een disproportionele inbreuk op het recht op een gezins- en privéleven.

1.

Er wordt verwezen naar het juridisch kader dat reeds werd uiteengezet in het eerste middel (zie supra 3.1.1, p.3-4).

Bij het nemen van de bestreden beslissing diende verweerder overeenkomstig artikel 7, 74/11 t.e.m. 74/14 VW rekening te houden met de toepassing van hogere rechtsnormen. Er dient immers naar behoren rekening te worden gehouden met de individuele omstandigheden van verzoeker en zijn fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

De bestreden beslissing maakt zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 EVRM. Dit artikel waarborgt de bescherming van het gezins- en privéleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

De plicht om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het privé – en gezinsleven van een vreemdeling die banden heeft in België.

Dit is duidelijk het geval bij verzoeker.

Verzoeker heeft in België een familieleven met zijn 3 Belgische kinderen, die beschermd wordt onder artikel 8 EVRM (stuk 4). Het is duidelijk dat enkel op ons grondgebied het familieleven kan plaatsvinden. Bovendien woont hij hier al 14,5 jaar omdat hij zijn land van oorsprong diende te ontvluchten omwille van vervolgingsfeiten.

Verweerder houdt in de bestreden beslissing onvoldoende rekening met deze verregaande verankering.

2.

Volgens verweerder weegt het gezins- en privéleven van verzoeker niet op tegen zijn strafrechtelijk verleden. In punt 3.1.2.1. werd reeds geargumenteed dat verzoeker, sinds de strafrechtelijke feiten, zijn leven heeft veranderd.

Verweerder beweert dat verzoeker het merendeel van zijn leven (namelijk 23 jaar) elders heeft doorgebracht en dat die niet opweegt tegen zijn lange verblijf in België.

Door deze beoordeling houdt verweerder geen rekening met het feit dat de meest ingrijpende en vormende situaties van verzoeker zich hebben afgespeeld in België. In 2009, 2012 en 2014 werd hij vader. Zijn professionele loopbaan heeft hij in België doorlopen. Hij volgde verschillende opleidingen zodat hij in België aan de slag kon (zie stuk 5).

Bovendien verbleken de 23 jaar in Rusland bij zijn integratie in België omwille van de vervolging die hij er heeft geleden. Het CGVS oordeelt zelfs dat verzoeker nog steeds niet direct of indirect mag teruggeleid worden naar Rusland omdat dit een schending van artikel 3 EVRM zou kunnen uitmaken (stuk 1, p.5).

3.

Art. 8 EVRM garandeert als hogere rechtsnorm de bescherming van het gezinsleven, het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht. Een effectief, feitelijk gezinsleven primeert (EHRM, zaak Marckx, 1979, Publ. Hof, Serie A, vol 31).

Het is de taak van verweerder om, alvorens een beslissing tot verwijdering te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen naar de rechtstreekse gevolgen van deze verwijdering en dit op basis van alle elementen waarvan verwacht kan worden dat de staat daarvan kennis zou moeten hebben. De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624).

De gebruikte motivering gaat voorbij aan gevestigde rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, waaruit duidelijk volgt dat de huidige bestreden beslissing een ontoelaatbare inbreuk vormt op artikel 8 EVRM in hoofde van verzoeker.

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden moeten leiden in het treffen van een billijke belangenafweging, met name de zgn. Boultif/Üner criteria.

Wat betreft de notie familielevens, houdt dit in dat er een voldoende nauwe band aanwezig dient te zijn tussen de leden van de familie:

« La notion de vie familiale ne se limite plus aujourd'hui à la seule institution d'une famille en tant que cellule organisée et protégée par le droit : elle couvre au contraire de nombreux domaines tels que l'autorité parentale, les droits des enfants naturels et adultérins, les mesures de placement des enfants, la transsexualité, l'homosexualité, l'établissement des liens de filiation...

Vrije vertaling : de notie van het familielevens limiteert zich op heden niet meer enkel tot het instituut van de familie in de zin van een cel georganiseerd en beschermd door het recht : integendeel, zij dekt vele domeinen zoals het ouderlijk gezag, de rechten van de natuurlijke en overspelige kinderen, de maatregelen van geplaatste kinderen, de transseksualiteit, homoseksualiteit en het vaststellen van de afstammingsband...» (N. GALLUS, Rev. dr. U.L.B. 2/2005, « Les relations parentales et la jurisprudence récente de la Cour européenne des droits de l'homme »-, p. 14).

Het EHRM oordeelde dat er moet onderzocht worden of er een verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit dient verder te geschieden aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Deze belangenafweging dient in dit dossier op een uiterst grondige manier te gebeuren, aangezien het hier niet louter de rechten betreft van een persoon die al lange tijd in België woont, maar ook om de rechten van drie Belgische kinderen.

4.

Inmengingen kunnen in dit geval enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig moet zijn aan het beoogde doel, quod certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden, het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Door de bestreden beslissing wordt het verzoeker verboden om 10 jaar lang het grondgebied van het Schengenacquis te betreden.

Dit vormt een disproportionele inmenging van zijn familielevens. Immers wordt het verzoeker zijn 3 Belgische kinderen onmogelijk gemaakt om de komende 10 jaar hun vader te zien.

Verweerder beweert dat de relatie in stand kan worden gehouden via moderne communicatiemiddelen, maar niets is minder waar. Moderne communicatiemiddelen kunnen helpen om het contact te behouden gedurende een tijdelijke verwijdering, maar het is onmogelijk om hiermee een duurzame relatie te onderhouden. Bovendien zijn de kinderen nog jong en gaan (of zullen ze) ze naar school. Het is voor hen evenmin vanzelfsprekend om hun vader (verzoeker) te bezoeken voor een langere periode.

5.

Doorheen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van de verzoeker (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Het recht op een privéleven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privéleven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privéleven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Universitaire de France, Paris, 1999, 258).

Het staat dus vast dat de situatie waarin verzoeker zich bevindt, beschermd wordt door artikel 8 E.V.R.M. en dat de inmenging van verweerder in de vorm van de verwijderingsmaatregel een niet gerechtvaardigde inmenging is in dit recht. De Raad van State heeft immers reeds in het verleden geoordeeld dat artikel 8 E.V.R.M. als hogere norm boven de Vreemdelingenwet staat. Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van verzoeker (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

6.

Daarnaast waarborgt artikel 8 EVRM het recht op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden (J. VANDE LANOTTE, G. GOEDERTIER, Overzicht Publiekrecht, Die Keure 2001, nr. 640 en 649).

Verzoeker verblijft al 14,5 jaar in België. Hij heeft de Nederlandse taal geleerd (stuk 3) en heeft hier zijn professionele loopbaan doorlopen (stuk 5).

Verzoeker wenst in dit licht het arrest Maslov t. Oostenrijk van het EVRM te benadrukken. In deze zaak oordeelde de Grote kamer van het EHRM dat de sociale binding tussen vreemdelingen en de gemeenschap waarin ze leven deel uitmaakt van het concept privéleven, zoals vermeld staat in artikel 8 EVRM (Maslov v. Oostenrijk GC nr. 1638/03 van 23 juni 2008). Het ging in dit arrest immers over een jongeman die al zodanig lang in Oostenrijk verbleef dat al zijn banden met zijn thuisland volledig verdwenen waren en hij wél zeer sterke banden met Oostenrijk had ontwikkeld.

In casu is, door het langdurige, ononderbroken verblijf op het Belgische grondgebied, een niet te negeren band ontstaan met de Belgische maatschappij. Dit blijkt duidelijk uit de vergevorderde integratie. Bovendien is elke sociale band in het land van herkomst definitief doorgeknipt omwille van de vervolgingsfeiten."

Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker documenten betreffende opleidingen Nederlands en een inburgeringsattest, identiteitsdocumenten van zijn ex-echtgenote en kinderen, en documenten betreffende gevolgde opleidingen (Verzoekschrift, bijlagen 3-5).

2.2. Beide door verzoeker aangebrachte middelen worden hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223 931).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221 475).

2.5. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die door verzoeker in zijn middel wordt vermeld, heeft betrekking op de formele motiveringsplicht (RvS 7 maart 2011, nr. 211.838). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod (bijlage 13octies) kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middelen, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De Raad stelt voorafgaandelijk vast dat de bestreden beslissing (bijlage 13octies) zowel een beslissing tot beëindiging van het verblijf (zie 2.7.1), als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten én een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (zie 2.7.2) omvat. De drie beslissingen die in de bestreden akte worden verenigd, worden hieronder afzonderlijk besproken.

2.7.1. Beslissing tot beëindiging van het verblijf

2.7.1.1. De beslissing tot beëindiging van het verblijf vermeldt uitdrukkelijk artikel 22, §1, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 1. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de volgende onderdanen van derde landen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid :

(...)

3° de onderdaan van een derde land die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk sinds ten minste tien jaar en die er sindsdien ononderbroken verblijft.”

In artikel 23, §1 van de vreemdelingenwet wordt verduidelijkt dat een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen krachtens de artikelen 21 en 22 van de vreemdelingenwet *“uitsluitend gebaseerd (is) op het persoonlijk gedrag van de betrokkene en (...) niet op economische gronden (mag) berusten”*. Voorts wordt gesteld dat *“(h)et gedrag van de betrokkene (...) een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving (moet) zijn. Motiveringen die los staan van het betrokken individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd”*.

Daarnaast wordt in artikel 23, §2 van de vreemdelingenwet gesteld dat *“(...)bij het nemen van de beslissing rekening (wordt) gehouden met de ernst of de aard van de inbreuk op de openbare orde of de nationale veiligheid die hij heeft begaan, of met het gevaar dat van hem uitgaat, en met de duur van zijn verblijf in het Rijk”* en met *“het bestaan van banden met zijn land van verblijf of met het ontbreken van banden met zijn land van oorsprong, met zijn leeftijd en met de gevolgen voor hem en zijn familieleden”*.

De hierboven aangehaalde wetsbepalingen werden ingevoerd door de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (B.S., 19 april 2017). In de voorbereidende werken wordt uiteengezet dat *“[er] in het bijzonder aangepaste maatregelen genomen [moeten] kunnen worden in gevallen van*

terrorisme, gevallen die met terrorisme verband houden, gewelddadige radicalisering en/of vrijheidsonderdrukking of andere vormen van zware criminaliteit.” (MvT bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken, *Parl.St.*, Kamer, 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 17). Er wordt hierin verder gesteld dat ‘openbare orde’ “[...] hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, [...] veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.” (arrest *Z. Zh.*, van 11 juni 2015, C-554-13, EU:C:2015:377, punten 48 en 50 en vermelde rechtspraak; arrest *H.T.*, van 24 juni 2015, C 373-13, EU:C:2015:413, punt 79; arrest *Byankov*, C-249/11, EU:C:2012:608, punt 40 en vermelde rechtspraak) (*Ibid.*, p. 20). Daarnaast wordt in de voorbereidende werken het volgende gesteld: “(...) (O)m te weten of de betrokkene door zijn persoonlijk gedrag een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, gelet op zijn verblijfsituatie, (moet) rekening worden gehouden met elk feitelijk gegeven of gegeven van juridische aard betreffende zijn situatie die deze kwestie zou kunnen ophelderen (arrest *ZH. en O.*, van 11 juni 2015 C-554/13, EU:C:2015:377, punt 61).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (*Ibid.*, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ, zie ook HvJ 22 mei 2012, *P.I. t. Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid*, nr. C-348/09, pt. 19). De wetgever benadrukte voorts dat wanneer de overheid overweegt een einde te maken aan het verblijf om redenen van openbare orde of nationale veiligheid zij “geval per geval, [moet] nagaan of de bedreiging die de betrokkene vertegenwoordigt wel voldoende ernstig is om dat te doen, gelet op zijn verblijfsstatus. Daartoe moeten alle relevante gegevens, feitelijke en juridische, die specifiek zijn voor het geval in aanmerking worden genomen. Verscheidene factoren kunnen zo van invloed zijn op de ernst van de bedreiging, zoals de aard of de omvang van de feiten, de aard en de ernst van de opgelopen of uitgesproken sancties, de juridische en/of politieke context van de feiten, zowel op nationaal als op internationaal vlak, de status van het slachtoffer, de graad van verantwoordelijkheid of betrokkenheid van de betrokkene, de sociale of beroepsstatus van de betrokkene, zijn neiging tot herhaling of tot volhouden van zijn gedrag, de *modus operandi*, enzovoort. Zo kan, conform de rechtspraak van het Hof van Justitie, het begrip “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” het deelnemen aan of ondersteunen van terroristische activiteiten of van een terroristische organisatie (arrest *H.T.*, 24 juni 2015, C- 373/13, ECLI:EU:C:2015:413), de aan de drugshandel gerelateerde criminaliteit (arrest *Tsakouridis*, 23 november 2011, C-145/09, EU:C:2010:708; arrest *Calfa*, 19 januari 1999, C-348/96, EU:C:1999:6; arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, 29 april 2004, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262), de daden van seksueel misbruik of verkrachting jegens een minderjarige, de mensenhandel en de seksuele uitbuiting van vrouwen en kinderen, de illegale handel in drugs, de illegale wapenhandel, het witwassen van geld, de corruptie, de vervalsing van betaalmiddelen, de cybercriminaliteit en de georganiseerde misdaad (arrest *P.I.*, 22 mei 2012, C-348/09, EU:C:2012:300), of nog de fiscale fraude (arrest *Aladzhev*, 17 november 2011, C-434/10, EU:C:2011:750), dekken.” De wetgever benadrukte wel “dat zelfs bij dergelijke feiten de bevoegde overheid elke situatie in zijn geheel moet onderzoeken, zodat er niet automatisch een einde aan het verblijf kan worden gemaakt om “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. Het kan immers voorkomen dat de omstandigheden van de zaak niet de graad van ernst hebben die vereist is om als zodanig te worden gekwalificeerd. In het licht van de bovenvermelde arresten kunnen daarentegen de feiten die toelaten te besluiten tot het bestaan van “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” ook heel goed vallen, in bijzonder ernstige omstandigheden, onder het begrip “dwingende redenen van nationale veiligheid”. Het feit bijvoorbeeld een persoon toevallig of bij een passionele misdaad te hebben gedood zal niet op dezelfde manier worden bekeken als een moord die perfect georkestreerd is of in bende is gepleegd of deel uitmaakt van een serie moorden. Zo zal ook het bezit van drugs voor persoonlijk gebruik een heel ander karakter hebben dan het vervoeren van drugs in het kader van een georganiseerde drugshandel in een stad of op internationale schaal.” (MvT, *Parl.St.*, Kamer, 2016-17, nr. 2215/001, p. 22-25).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of de nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de

samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval. In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28). Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46). Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I. t Oberbürgermeisterin der Stadt Remscheid*, pt. 30; MVT, *Parl.St.*, Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in voorliggende zaak de bevoegde minister, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De minister moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen, zoals deze voorliggen op het ogenblik dat zij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij kan worden opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 *Bouchereau*, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, *A.A. v. Verenigd Koninkrijk*, §63).

2.7.1.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 8 december 2005 naar België kwam en diezelfde dag een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker werd op 20 juni 2006 als vluchteling erkend. Op 28 juni 2017 werd verzoeker veroordeeld door het Hof van Beroep te Gent tot een gevangenisstraf van 15 maanden en een geldboete van 100 euro *“wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische groep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep”*.

De commissaris-generaal trof op 19 oktober 2017 een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus, die naderhand door de Raad werd bevestigd (zie punt 1.5).

Voorts bevat het administratief dossier een vragenlijst die op 30 maart 2020 per aangetekend schrijven aan verzoeker werd overgemaakt waarbij wordt gepeild naar verzoekers persoonlijke situatie naar aanleiding van de mogelijkheid om zijn verblijf te beëindigen. Verzoekers raadvrouw maakte informatie over betreffende de taal- en beroepsopleidingen die verzoeker volgde, maar verstreekte geen nadere inlichtingen over zijn gezinsleven.

2.7.1.4. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat de bestreden beslissing toepassing maakt van het door hem geschonden geachte artikel 22, §1, 3° van de vreemdelingenwet, maar hij verduidelijkt niet precies op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. In zijn eerste middel, voor zover dit kan worden betrokken op de beslissing tot beëindiging van het verblijf, levert verzoeker kritiek op de actualiteit van het gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid dat van hem zou uitgaan. Volgens verzoeker is de informatie waarop de verwerende partij zich baseert gedateerd en blijkt uit de nota van de VSSE dat deze niet over nieuwe informatie omtrent verzoeker beschikt. Daarnaast wijst verzoeker erop dat er sinds 7 juni 2017 geen nieuwe bezwarende informatie over hem bestaat, dat hij

afstand heeft genomen van zijn extremistische gedachtengoed en zich opnieuw ingeschreven heeft voor de Nederlandse les. Naar het oordeel van verzoeker vormt hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen gevaar meer voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

2.7.1.5. In haar beslissing wijst de minister erop dat “(...) tewerkstelling, opleiding en taal slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. Zelfs indien u bepaalde inspanningen leverde, doet dit geen afbreuk aan het feit dat u op 28/06/2017 door het Hof van Beroep te Gent definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 15 maanden wegens deelname aan enige activiteit van een terroristische groep, zij het ook door het verstrekken van gegevens of materiële middelen aan een terroristische groep of door het in enigerlei vorm financieren van enige activiteit van een terroristische roep, terwijl geweten is dat de deelname bijdraagt tot het plegen van een misdaad of wanbedrijf door de terroristische groep. De rechtbank van eerste aanleg te Brugge had in haar vonnis dd. 23/12/2016 reeds geoordeeld dat u had deelgenomen aan enige activiteit van een terroristische groep, zijnde ‘Jaish al Muharjireen wal Ansar’, wetende dat uw deelname bijdroeg aan het helpen plegen van misdaden of wanbedrijven door die terroristische groep, dit door een derde te helpen in zijn transport naar Syrië om er te gaan strijden voor die terroristische groep. U handelde via een gestructureerde groep die sinds enige tijd bestond en overleg pleegde om terroristische misdrijven te plegen. In het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 23/12/2016 wordt gesteld dat uw steun de overdracht van Syriëstrijders naar het conflictgebied vergemakkelijkte, waardoor het bijdraagt aan de menselijke ellende die er wordt aangericht en die ook in België zijn gevolgen heeft gehad. In het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 28/06/2017 werden de door u gepleegde feiten als bijzonder ernstig gekwalificeerd.”

Verzoeker stelt dat er sinds 7 juni 2017 over hem geen bezwarende informatie bestaat en dat “(d)it getuigt van schuldinzicht en –besef”. Blijkbaar gaat verzoeker eraan voorbij, zoals de minister aanstipt in haar beslissing, dat hij na zijn veroordeling “verklaarde tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 30/09/2017 dat u niet wist dat de personen die u hulp verleende betrokken waren bij een terroristische organisatie. Het Hof van Beroep te Gent was in haar arrest dd. 28/06/2017 evenwel zeer duidelijk, daar ze het “totaal onmogelijk” achtte dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van het specifieke doel van hun reis naar Syrië. Uit het strafdossier bleek immers dat u nauw contact onderhield met verschillende medebeklaagden en dat u reeds politieel gekend stond voor uw extremistische geloofsovertuiging. Bovendien werden er gesprekken geregistreerd waaruit uw radicaal-extremistisch gedachtengoed blijkt. Het feit dat u ondanks deze definitieve veroordeling in beroep herhaaldelijk bleef stellen dat u geen enkele weet had van het feit dat u een bijdrage leverde aan een terroristische organisatie, toont aan dat u een totaal gebrek aan schuldinzicht en berouw toont.” Het standpunt van verzoeker dat zijn toekomst gehypothekeerd wordt door een fout uit het verleden waarvan hij zich ‘bovendien bewust’ is, lijkt aldus feitelijke grondslag te missen. In de beslissing stelt de minister het volgende: “Op 07/06/2017 stelde de Veiligheid van de Staat (VSSE) een nota op dewelke aanhaalt dat u gekend bent bij hen en bij de politiediensten als moslimextremist. U stond in contact met personen van Noord-Kaukasisch origine dewelke voorwerp uitmaakten van vervolging in federale dossiers inzake betrokkenheid bij terroristische activiteiten. Meerdere van deze personen verbleven in Syrië. Op 05/05/2020 deelde de VSSE ons mee dat zij diezelfde informatie op 18/06/2019 meedeelden aan het parket in het kader van de behandeling van uw nationaliteitsverklaring. Hieraan voegden zij toe dat u gekend bent als voormalig terrorisme veroordeelde en dat zij sedertdien niet beschikken over verdere informatie.” Het loutere gegeven dat de diensten van de VSSE niet over verdere informatie beschikken, laat niet toe te besluiten dat verzoeker geen gevaar meer zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zoals hij in zijn middel betoogt. Er wordt immers gesteld dat verzoeker gekend is als “terrorisme veroordeelde”. Bijkomend wordt in de beslissing gewezen op het volgende: “Tot slot blijkt uit het arrest van het Hof van Beroep te Gent dd. 05/02/2015, waarbij het beroep werd behandeld dat was ingesteld door het Openbaar Ministerie tegen de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Brugge dd. 18/02/2014 waarbij uw verzoek tot nationaliteitskeuze gegrond was verklaard, dat op 10/02/2012 werd vastgesteld dat u in het bezit was van meerdere verboden wapens. Uit het geheel van bovenstaande elementen blijkt een gevaarlijke en criminele ingesteldheid. Bovendien werd u veroordeeld voor zeer specifieke feiten, namelijk uw bijdrage aan activiteiten van een terroristische groepering. Een essentieel kenmerk van een terroristische groepering is dat zij een gevaar voor de samenleving inhouden. De wetgever beschouwt deze vormen van bijdrage aan de misdaden en wanbedrijven gepleegd door de terroristische groep als zeer ernstige feiten, zelfs indien deze bijdragen geen rechtstreeks verband houden met het plegen van het misdrijf (vonnis dd. 23/12/2016). Het feit dat u de activiteiten van een terroristische organisatie mede mogelijk heeft gemaakt, impliceert dat u zelf een gevaar voor de samenleving en nationale veiligheid inhoudt. Uit uw veroordeling, maar ook uit uw eerdere persoonlijk gedrag, blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.” Zoals hierboven aangestipt, kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid,

het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen. Verzoeker toont niet aan dat de minister hierbij kennelijk onredelijk of onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

2.7.1.6. Verzoeker is blijkbaar de mening toegedaan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat de meest ingrijpende en vormende situaties zich hebben voorgedaan in België en dat hij zijn professionele loopbaan in België heeft doorlopen.

2.7.1.7. De Raad merkt op dat het aan de minister of haar gemachtigde toekomt om op basis van de beschikbare gegevens een belangenafweging door te voeren. Uit de beslissing tot beëindiging van het verblijf blijkt dat de minister conform artikel 23, §2 van de vreemdelingenwet wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoekers leeftijd, met de duur van zijn verblijf en zijn privé- en gezinsleven zoals bedoeld in het door verzoeker geschonden geachte artikel 8 van het EVRM: *“We merken op dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming dd. 08/12/2005 verklaarde het Rijk op diezelfde dag te zijn binnengekomen, met andere woorden ongeveer 14,5 jaar geleden. U was op dat ogenblik een volwassen man die de volle leeftijd van 23 jaar had bereikt. Derhalve stellen we vast dat u het merendeel van uw leven elders dan in België heeft doorgebracht. Het loutere feit dat u ongeveer 14,5 jaar in het Rijk verblijft, volstaat op zich niet om van een doorgedreven integratie of hechte sociale of culturele banden met de Belgische samenleving te spreken. (...)*

Uit het geheel van de door u aangehaalde elementen blijkt niet met zekerheid te kunnen worden vastgesteld of u effectief een voortdurende tewerkstelling genoot en u op heden effectief als zelfstandige actief bent. Los van deze vaststellingen, merken we op dat tewerkstelling, opleiding en taal slechts enkele aspecten zijn die blij kunnen geven van een diepgewortelde integratie in de Belgische samenleving. (...)

Wat gezins- of familiebanden in België betreft, merken we op dat in de tussenkomst van uw raadsman op geen enkel ogenblik verwezen wordt naar het beslaan van een gezins- of familieleven in België, evenmin wordt dit aangehaald als eventuele rechtvaardiging van een behoud van uw verblijfsrecht. (...) Uit uw administratief dossier blijkt dat u gehuwd was met M.(...) Z.(...) V.(...), doch dat u uit de echt gescheiden bent bij uitspraak door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brugge dd. 13/12/2010. Op heden staat u in het rijksregister geregistreerd als “alleenstaande”. Aangezien in de tussenkomst van uw raadsman op geen enkel ogenblik verwezen wordt naar een mogelijk gezins- of familieleven in België, kan redelijkerwijs worden aangenomen dat u op heden een alleenstaande man bent die geen duurzame relatie in België onderhoudt. Daarnaast blijkt uit uw administratief dossier dat u 3 minderjarige kinderen heeft, die op heden allen over de Belgisch nationaliteit beschikken en geboren zijn in 2009, 2012 en 2014. Zij verblijven echter allen bij de moeder in Oostende, uw ex-echtgenote, terwijl u reeds verschillende jaren op een ander adres te Antwerpen, verblijft. Bijgevolg is er reeds verschillende jaren geen sprake van een effectieve gezinscel. (...)”

De minister concludeerde *“na zorgvuldige afweging van de in uw dossier aanwezige elementen, (dat) uit uw persoonlijk gedrag blijkt dat u een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. De duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd en eventuele gevolgen voor u en uw familie rechtvaardigen een behoud van uw verblijf in België niet.”*

2.7.1.8. Verzoeker brengt noch in zijn middel, noch in de bijlagen bij zijn verzoekschrift elementen aan die zouden wijzen op een onzorgvuldige of onbillijke, dan wel disproportionele belangenafweging. Er werd geen schending van artikel 8 van het EVRM aangetoond. De bestreden beslissing berust op deugdelijke feitelijke en juridische grondslagen.

De aangevoerde middelen, voor zover ze kunnen worden betrokken op de beslissing tot beëindiging van het verblijf die in de bijlage 13octies vervat is, zijn ongegrond.

2.7.2. Bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod

2.7.2.1. In zijn middelen, voor zover deze kunnen worden betrokken op het bevel om het grondgebied te verlaten, voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wijst op de niet-terugleidingsclausule die was vervat in de beslissing van de commissaris-generaal van 19 oktober 2017 en stelt dat geen grondig en concreet onderzoek werd gevoerd naar artikel 3 van het EVRM. Verzoeker betoogt het volgende: *“Nu bepaalt verweerder simpelweg dat verzoeker zich eender waar op de wereld moet vestigen, zolang het niet in het Schengenacquis is of de Russische*

Federatie. Feitelijk wordt verzoeker indirect teruggedleid naar de Russische Federatie gezien hij als Russische onderdaan niet zomaar in een ander land kan vestigen". Volgens verzoeker dient een ander land van verwijdering te worden opgegeven.

2.7.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Zelfs wanneer de gedragingen van een vreemdeling als onveilig of gevaarlijk beschouwd kunnen worden, mag dit bij verwijderingsbeslissingen geen element vormen in de beoordeling van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en kan geen afbreuk gedaan worden aan de door dit artikel geboden bescherming (EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 139; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, § 80). Artikel 3 van het EVRM voorziet dan ook, anders dan het non-refoulementbeginsel zoals neergelegd in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag, in geen enkele uitzondering omwille van gedragingen van de verzoekende partij. Vaste rechtspraak van het EHRM in dit verband luidt als volgt: "*Article 3 makes no provision for exceptions and no derogation from it is permissible under Article 15, even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. As the prohibition of torture and of inhuman and degrading treatment or punishment is absolute, irrespective of the victim's conduct, the nature of any offences allegedly committed by the applicant is therefore irrelevant.*" (eigen vertaling: *Artikel 3 laat geen ruimte voor uitzonderingen, en geen afwijking ervan is toegelaten onder artikel 15, zelfs in het geval van een algemene noodtoestand die het bestaan van het land bedreigt. Aangezien het verbod op foltering en op onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing absoluut is, ongeacht het gedrag van het slachtoffer, is de aard van enig misdrijf al dan niet begaan door de betrokkene aldus irrelevant.*) (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 11 oktober 2011, *Auad/Bulgarije*, § 96; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 127; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 79 en 80; EHRM 7 juli 1989, *Soering/Verenigd Koninkrijk*, § 88).

2.7.2.3. Uit de beslissing van de commissaris-generaal van 19 oktober 2017 tot intrekking van de vluchtelingenstatus blijkt dat verzoeker direct noch indirect mag worden teruggedleid naar de Russische Federatie. Blijkens het administratief dossier werd dit advies recent, op 24 april 2020 door de commissaris-generaal bevestigd, maar kennelijk door de minister genegeerd. De minister kan onmogelijk dienstig voorhouden geen kennis te hebben gehad van het (weliswaar weerlegbaar) bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (*cf. mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas e.a./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, §§ 103 en 107) en diende bijgevolg een rigoureuus onderzoek te voeren naar alle elementen betreffende een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Het verbod op verwijdering naar een land waar een vreemdeling een reëel risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM, houdt tevens een verbod op indirect refoulement in. Dit betekent het verbod om een vreemdeling te verwijderen naar een derde land waar hij een reëel risico loopt om alsnog uitgezet te worden naar het land waar hij het voornoemde reëel risico loopt (EHRM 7 maart 2000, nr. 43844/98, *T. I. v. Verenigd Koninkrijk* (ontvankelijkheidsbeslissing)). Bijgevolg moet ook dit risico op indirect refoulement worden onderzocht (zie onder meer EHRM 15 april 2014, *Asalya/Turkije*, § 111).

2.7.2.4. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij het volgende naar aanleiding van de kritiek van verzoeker:

"Wat de aangehaalde schending van artikel 3 EVRM betreft, dient opgemerkt dat dienaangaande in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd als volgt:

(...)

De verwerende partij wenst te vervolgen dat de bestreden beslissing geen gedwongen verwijderingsmaatregel betreft en dat de verzoekende partij al evenmin gedwongen wordt om terug te keren naar het land van herkomst. De bevelscomponent van de bestreden beslissing heeft immers enkel tot gevolg dat de verzoekende partij het Belgisch grondgebied en de Schengenzone moet verlaten, zonder dat haar op de een of andere manier gevraagd wordt om zich naar de Russische Federatie te begeven. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangetoond."

2.7.2.5. Door in haar nota aan te stippen dat de beslissing geen gedwongen verwijdering inhoudt en enkel tot gevolg heeft dat verzoeker het Belgische grondgebied en dat van de Schengenzone dient te verlaten, maakt de verwerende partij niet duidelijk op welke manier de minister een deugdelijk onderzoek zou

hebben gevoerd in het licht van artikel 3 van het EVRM, in het bijzonder naar het risico op indirect refoulement.

Zoals verzoeker terecht aanvoert, kan uit de beslissing niet worden opgemaakt naar welk derde land verzoeker zich zou moeten begeven. Het EHRM heeft reeds uitdrukkelijk gesteld dat voor een zinnig en grondig onderzoek in het licht van de artikel 3 *juncto* artikel 13 van het EVRM, het land van bestemming duidelijk moet zijn (EHRM 11 oktober 2012, *Auad/Bulgarije* § 139).

Daarnaast benadrukt de Raad dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet als rechtsgrond wordt vermeld van het bevel om het grondgebied te verlaten en dat daarin wordt gesteld dat deze wetsbepaling toepassing vindt "*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*". Gelet op de aanhef van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet, dient reeds bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten een onderzoek naar artikel 3 van het EVRM te gebeuren (*cf.* RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 september 2017, nr. 239.259). De verzoekende partij moet immers reeds gevolg geven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten, zonder dat hiervoor in principe nog verdere beslissingen zijn vereist. Er kan dan ook niet worden verondersteld dat het onderzoek van artikel 3 van het EVRM wel kan worden uitgesteld tot wanneer wordt overgegaan tot het nemen van verdere dwangmaatregelen.

2.7.2.6. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is behept met een kennelijke onzorgvuldigheid in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.7.2.7. In de bestreden beslissing wordt in toepassing van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd. De minister stelt het volgende: "*Aan het hierboven vermelde bevel om het grondgebied te verlaten wordt een inreisverbod gekoppeld voor het grondgebied van het Rijk. Vermits u een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en de nationale veiligheid wordt er voor geopteerd dat de duur van dit inreisverbod 10 jaar bedraagt.*"

Gelet op de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten, komt het passend over het eraan gekoppelde inreisverbod eveneens middels een vernietiging uit het rechtsverkeer te halen.

Beide door verzoeker aangevoerde middelen behoeven voor het overige geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijf kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor zover deze betrekking hebben op de beslissing tot beëindiging van het verblijf.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te inreisverbod van 7 juli 2020 worden vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor zover ze gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

F. TAMBORIJN